

ומודה רבי מאיר -

שאם יש בין נסר לנסר כמלא נסר -

שמניח פסל ביניהם וכשרה;

ומודה רבי יהודה -

שאם נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים - כשרה,

ואין ישנים תחתיו,

והישן תחתיו - לא יצא ידי חובתו.

אתמר:

הפכן על צידיהן,

רב הונא אמר: פסולה;

ורב חסדא ורבה בר רב הונא אמרי: כשרה.

איקלע רב נתמן לסורא,

עול לגביה רב חסדא ורבה בר רב הונא,

אמרי ליה:

הפכן על צידיהן,

מהו?

אמר להו: פסולה,

על כרחיך ייט נעשו כשפודין של מתכת.

אמר להו רב הונא: לא אמרי לכו - אמרוי כוותי?

אמרו ליה: ומי אמר לך מר טעמא ולא קבלינן מיניה?

אמר להו: ומי בעיתו מינאי טעמא ולא אמרי לכו?

לימא מסייע ליה:

אינה מחזקת כדי ראשו ורובו ושולחנו,

או שנפרצה בה פרצה כדי שיזדקך הגדי^{רסא} בבת ראש,

או שנתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים,

אף על פי שלא הכניס לתוכה אלא שלשה טפחים -

פסולה;

היכי דמי?

לאו כגון שהפכן על צידיהן? ^{רס}

לא,

הכא במאי עסקינן?

כגון דאנחה אפומא דמטללתא,

דעייל תלתא לגיו ואפיק חד לבר,

דהוה ליה פסל היוצא מן הסוכה,

מז. וכל פסל היוצא מן הסוכה - נידון כסוכה. ^{רס}

משנה (ט):

תקרה שאין עליה מעזיבה -

רבי יהודה אומר:

בית שמאי אומרים:

מפקפק ונוטל אחת מבינתים;

ובית הלל אומרים:

מפקפק או נוטל אחת מבינתים.

רבי מאיר אומר:

נוטל אחת מבינתים, ואינו צריך לפקפק. ^{רס}

גמרא:

בשלמא בית הלל -

טעמייהו משום "תַּעֲשֶׂיהָ" (דברים טז, ג), ולא מן העשוי,

אי מפקפק - עביד ליה מעשה,

אי נוטל אחת מבינתים - עביד ליה ^{רס} מעשה;

אלא בית שמאי -

מאי טעמייהו?

אי משום "תַּעֲשֶׂיהָ" ולא מן העשוי - בחדא סגי,

אי משום גזרת תקרה - בנוטל אחת מבינתים סגי! ?

רש"י

כולי' לתוך חלל הפנות הצדדים פסול דההוא טפח דאבראי מיחשב נמי כי סוכה דאלו סכך כשר הוה מותר לישן שם ויוצא ידי סוכה דאמרינן לקמן (ט). פסל היוצא מן הסוכה כי האי גוונא נידון כסוכה: **מתני'** תקרה שאין עליה מעזיבה. סתם תקרה בנסרים שיש בהן ארבעה: מעזיבה. רצפת טיט ודומה לו במקרא בספר עזרא (נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלאוה מתוכה עפר להחזיק החומה: ר' יהודה אומר. ב"ש וב"ה נחלקו בדבר: ב"ש אומרים. אם בא לישב תחתיה לשם סוכה: מפקפק. סותר ומנענע את כולן ואח"כ נוטל אחת מבינתים ונותן פסל במקומה ולקמן מפרש למה לי תרתי: וב"ה אומרים מפקפק. משום תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת פסל ורבי יהודה לטעמיה דמכשיר בנסרים שיש בהן ד' לסכך את כולה והיינו כרב ושמואל מתרין לה לקמן בגמרא: או נוטל אחת מבינתים. ואינו צריך לפקפק דבהכי סגי דאיכא עשיה מעליא: רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים. אבל לא יפקפק שאין פקפוק מועיל לו ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככי בנסרים ועל ידי פסל שבינתיים מתכשרה ולשמואל דאמר לקמן (יז): סכך פסול בד' באמצע מיתוקמא כדפרישית לעיל דניהו שני פסלים באמצע ואין בו אלא ח' אמות דדופן עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן להו לנסרים מן הסוכה אי נמי סבירא ליה כרב דאמר לקמן (ס) סכך פסול בין מן הצד בין מן האמצע בארבע אמות הלכך לא פסלי נסרים שבינתיים דליכא שיעור פסול ביחד: **גמ'** בשלמא ב"ה טעמיה משום תעשה ולא מן העשוי. בפסול וכן מן העשוי לבית ולא לסוכה שאין שם סוכה עליו גזרת תקרה לית להו במסכך בנסרים ואפילו בני ארבעה: **אלא** ב"ש. דבעו תרתי: אי משום גזרת תקרה. אית להו דאין מסככי בנסרים משום הכי לא

ומודה ר' מאיר. בין שיש בהן ארבעה בין שאין בהן ארבעה: **שאם יש בין נסר לנסר כו'.** ולקמן (יח). מוקי לה בסוכה בת שמונה אמות מצומצמות דכי יהיב נסר ופסל עד אמצעה מהאי גיסא וחוזר ומתחיל מצדה השני ונותן נסר תחלה ואח"כ פסל כמו כן עד אמצעה הוה להו שני פסלים באמצע והן של שמונה טפחים ואיכא הכשר סוכה ונסרים שבה לא פסלי לה דאמרינן דופן עקומה עד הפסלים האמצעיים: **פסל.** פסולת גורן ויקב דהוא סכך כשר והכי נמי מצי למיתני ומודה רבי יהודה בהנך דאית בהו ארבעה דפוסלין שאם יש בין נסר לנסר כו' והאי דנקט רבי מאיר רבותא היא דאפי' ר' מאיר דמתמיר מודה בהא: ומודה רבי יהודה. דאף על גב דאיהו מיקל בשאין בהם ארבעה מודה הוא בנסר אחד ובו ארבעה שאם נתנו בסוכה מן הצד שאע"פ שהיא כשרה מן הצד על ידי דופן עקומה לא יישן תחתיו: **הפכן על צידיהן.** נסרים שיש בהם ארבעה שסיכך בהן ולא הטיל רחבן על הסוכה אלא השכיבן על צידן שהוא פחות מג': **פסולה.** כדמפרש לקמן דכיון דיש שם פסול עליהן נעשו כשפודין של מתכת הפסולין לסכך בכל ענין שהפכן: **כשרה.** דטעמא משום גזירת תקרה וכי האי גוונא לא עבדי אינשי תקרה: **עול לגביה רב חסדא ורבה.** לשאול אולי יאמר כדבריהם: **ושאינה מחזקת כדי ראשו ורובו ושולחנו.** גרסינן ולי' אלא: **או שנפרצה בה פרצה.** באחת הדפנות סמוך לקרקע: **שיזדקך גדי.** דהיינו שלשה טפחים: **בבת ראש.** בהדיא ובריוח: היכי דמי. דרחב ארבעה ולא הכניס בו אלא שלשה: **לאו שהפכן.** כולן על צידיהן וסיככה כולה בהן: **דאנחה.** ונסר אחד דווקא קאמר: **אפומא דמטללתא.** אצל רוח רביעי שאין שם דופן דלפקיה מיניה ע"י דופן עקומה דהא אין כאן דופן אלא פתח ואע"ג דלא עיילי